

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7.11.2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 18.10.2019 r., odmówił S. K. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dokumentów, które miałyby wpływ na prawo do świadczenia. Decyzje z dnia 25.09.2013 r. i 15.09.2015 r. są nadal aktualne.

/decyzja – k. 35 -36 plik III akt ZUS/

Odwołanie od w/w decyzji w dniu 10 grudnia 2019 r. wniósł ubezpieczony S. K. domagając się jej zmiany. W uzasadnieniu swego stanowiska podniósł że pracował w przemyśle i z tego tytułu odprowadzał składki do ZUS. Pracował 17 lat 6 miesięcy i 9 dni w tym 15 lat w warunkach szkodliwych. W związku z powyższym wnosi o przyznanie za te lata stosownej rekompensaty.

/ odwołanie k. 3, pismo z uzasadnieniem stanowiska wnioskodawcy k. 23/24 akt ZUS/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 9 stycznia 2020 r. organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 4/.

Na rozprawie w dniu 14 października 2020 r. wnioskodawca poparł odwołanie i oświadczył, że nie składał podania w KRUS o doliczenie składek ale KRUS mu je doliczył. Wskazał, iż uważa że jest pokrzywdzony bo przez 17 lat płacił składki w ZUS i poza 1% doliczonym za staż ubezpieczenia do emerytury w KRUS nic nie ma. Jego zdaniem powinien dostać rekompensatę za te lata co płacił składki do ZUS a nic z tego nie ma.

/stanowisko procesowe strony powodowej protokół z rozprawy z dnia 14 października 2020 r. 00:02:41 – 00:05:14/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

S. K. urodził się (...)

/bezsporne/

Ubezpieczony ma ustalone prawo do emerytury na podstawie ustawy z dnia 20.12.1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników. Do wyliczenia emerytury rolniczej uwzględniono wszystkie okresy zatrudnienia wnioskodawcy poza rolnictwem w wymiarze półtorakrotnym tzn. za 1 rok podlegania ubezpieczeniu przyjęto 1,5 % emerytury podstawowej.

/ bezsporne , pismo KRUS k. 49/50 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 25 września 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił S. K. prawa do emerytury z uwagi na fakt, iż nie spełnił przesłanki wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego wynikającego zarówno z art. 27 jak i art. 28 ustawy emerytalnej. Do stażu nie doliczono okresów opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników ponieważ zgodnie z art. 10 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS okresów tych nie zalicza się jeżeli zostały one zaliczone do okresów od których zależy prawo do emerytury lub renty na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników.

/ decyzja k. 33/34 plik I akt ZUS/

Na skutek odwołania wnioskodawcy od przedmiotowej decyzji Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 11 lutego 2014 roku wydał wyrok na mocy, którego oddalił odwołanie.

/ wyrok k. 7/8 plik II akt ZUS, k. 13 załączonych akt sprawy VIII U 6090/13/

Wnioskodawca nie odwołał się od powyższego orzeczenia.

/ bezsporne k. 14 załączonych akt sprawy VIII U 6090/13/

Decyzją z dnia 15 września 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił Ubezpieczonemu prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach, bowiem rekompensata przysługuje na wniosek ubezpieczonego urodzonego po dniu 31 grudnia 1948 roku o emeryturę na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy emerytalnej, zaś ubezpieczony urodził się przed dniem 1 stycznia 1949 roku.

/ decyzja k. 13/14 plik III akt ZUS/

Od wskazanej decyzji wnioskodawca nie złożył odwołania do Sądu.

/ bezsporne/

Wnioskiem z dnia 18.10.2019 r., S. K. wniósł o przyznanie prawa do świadczenia emerytalnego wskazując, iż okres ponad 17 lat opłacania składek w ZUS winien mu zostać odpowiednio zrekompensowany.

/ wniosek k. 21-24 akt ZUS/

W rozpoznaniu wskazanego wniosku wydano zaskarżoną decyzję.

/decyzja – k. 35 -36 plik III akt ZUS/

Po wydaniu prawomocnych decyzji z dnia 25 września 2013 roku z dnia 15 września 2015 roku wnioskodawca nie przedstawił żadnych nowych dowodów ani nie wskazał okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, które miałyby wpływ na prawo do świadczenia lub jego wysokość.

/bezsporne/

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie jako niezasadne podlega oddaleniu.

Na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2020 r. poz. 53 prawo do świadczeń (emerytalno – rentowych) lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Z cytowanego przepisu wynika, iż warunkiem ponownego ustalenia prawa do świadczeń jest uzyskanie nowych dowodów lub ujawnienie okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji, a nie były znane organowi w chwili orzekania i mają wpływ na prawo do tych świadczeń lub ich wysokość /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 231/99 - OSNAPiUS 2000 nr 19 poz. 734; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r. III UZP 5/03 - OSNAPiUS rok 2003, Nr 18, poz. 442/.

Zwrot "przedłożenie nowych dowodów" oznacza zgłoszenie każdego prawnie dopuszczalnego środka dowodowego, stanowiącego potwierdzenie okoliczności faktycznych istniejących przed wydaniem decyzji, a mających wpływ na powstanie prawa do świadczenia lub jego wysokość. Natomiast użyte w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej pojęcie

"ujawnienie okoliczności" oznacza powołanie się na fakty dotyczące ogółu wymagań formalnych i materialnych związanych z ustaleniem przez organ rentowy prawa do świadczenia lub wysokości świadczenia. Są to określone w przepisach prawa materialnego fakty warunkujące powstanie prawa do świadczenia lub jego wysokości np. staż pracy, wiek, niezdolność do pracy, ale także uchybienia przez organ rentowy normom prawa procesowego lub materialnego, wpływające potencjalnie na dokonanie ustaleń w sposób niezgodny z ukształtowaną z mocy prawa sytuacją prawną osoby zainteresowanej (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 2014 r., I UK 322/13, LEX nr 1444596 oraz Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 11 grudnia 2015 r., III AUa 1087/15, LEX nr 1979499).

Mając powyższe na uwadze należy podkreślić, że skoro przedmiotowe postępowanie zostało wszczęte w oparciu o wnioski z art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, to obowiązkiem organu rentowego a następnie Sądu orzekającego, była w pierwszej kolejności ocena, czy wystąpiły określone w tym przepisie przesłanki umożliwiające merytoryczne rozpoznanie wniosku. Należało zatem ustalić i ocenić, czy wnioskodawca przedłożył nowe dowody mogące mieć wpływ na zmianę poprzednich decyzji z dnia 25 września 2013 roku z dnia 15 września 2015 roku, ewentualnie, czy ujawniły się takie okoliczności istniejące przed wydaniem tych decyzji, które mogły rzutować na przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury. Ocena, że przesłanki te nie były spełnione (wnioskodawca po uprawomocnieniu się decyzji z dnia z dnia 25 września 2013 roku z dnia 15 września 2015 roku nie przedłożył nowych dowodów ani nie ujawnił okoliczności istniejących przed wydaniem tych decyzji, które miały wpływ na prawo do świadczeń) powinna prowadzić do odmowy ponownego ustalenia świadczenia przez organ rentowy oraz oddalenia odwołania przez Sąd, bez potrzeby merytorycznego zbadania prawa do świadczenia przysługującego ubezpieczonemu. Bez spełnienia przesłanek formalnych wniosku z art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, prowadzenie postępowania dotyczącego merytorycznej oceny prawa do świadczenia, jest bezcelowe i bezprzedmiotowe.

Dokonując wszechstronnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału procesowego Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że skarżący w toku postępowania przed organem rentowym wywołanym ponownym złożeniem wniosku z dnia 18.10.2019 r., o ustalenie prawa do emerytury, nie spełnił przesłanki wniosku o ponowne ustalenie prawa do emerytury na zasadach określonych w art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Skarżący nie przedłożył nowych dowodów na potwierdzenie okoliczności faktycznych istniejących przed uprawomocnieniem się decyzji z dnia 25 września 2013 roku z dnia 15 września 2015 roku a mających wpływ na powstanie prawa do świadczenia. Skarżący w toku niniejszego postępowania nie ujawnił również żadnych okoliczności, które istniały przed wydaniem tych decyzji, a nie były znane organowi w chwili orzekania i mają wpływ na prawo do emerytury. Znamiennym jest również, iż S. K. nie zaskarżył wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi, z dnia 11 lutego 2014 roku, którym badano prawidłowość decyzji z dnia z dnia 25 września 2013 roku a decyzja z dnia 15 września 2015 roku w ogóle nie była przez wnioskodawcę kwestionowana.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, w toku postępowania przed organem rentowym, wywołanego wnioskiem z dnia 18.10.2019 r., nie zostało ujawnione nic nowego, co dawałoby Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych podstawę do ponownego przeanalizowania sytuacji prawnej wnioskodawcy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ma podstaw do ustalenia emerytury, jeśli zainteresowany nie przedstawi dokumentów lub okoliczności zmieniających jego sytuację (por. wyrok. Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III UK 150/13, LEX nr 1458793).

W konsekwencji decyzję organu rentowego z dnia 7.11.2019 r. r. uznać należy za prawidłową bowiem w chwili jej wydawania nie zachodziły przesłanki z art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Na marginesie podnieść również należy, iż bez wpływu na wynik rozstrzygnięcia pozostaje podnoszona przez wnioskodawcę okoliczność, że nijako niesprawiedliwym jest iż za blisko 17 lat opłacania składek w ZUS otrzymując emeryturę rolniczą przy uwzględnieniu okresów zatrudnienia poza rolnictwem przyjęto je tylko w wymiarze półtorakrotnym tzn. za 1 rok podlegania ubezpieczeniu przyjęto 1,5 % emerytury podstawowej. W ocenie wnioskodawcy okres jego pracy poza rolnictwem winien zostać odpowiednio zrekompensowany, zwłaszcza że pracował w warunkach szczególnych. Tymczasem przyznanie tylko i wyłącznie emerytury rolniczej na tych zasadach tego celu nie spełnia i wnioskodawca czuje się pokrzywdzony.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, że przepisy prawa ubezpieczeń społecznych są normami bezwzględnie obowiązującymi, które nie zawierają unormowań pozwalających na ustalanie świadczeń w drodze jakiegokolwiek analogii czy innych zasad niż wprost ustalone – bezpośrednio wynikające z ich treści. Tym samym nie jest możliwym przyznanie prawa do świadczeń z uwagi na zasady słuszności. Podstawą przyznania świadczeń z ubezpieczenia społecznego mogą być tylko przepisy prawa, a nie zasady współżycia społecznego. (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 grudnia 1998 r. II UKN 379/98 Legalis Numer 45844). Wobec tego wbrew zapatrywaniom skarżącego nie istnieje możliwość zrehabilitowania mu lat pracy i opłacania składek na ZUS w sposób inny niż ustawą przewidziany. Wnioskodawca z uwagi na zbyt niski staż ubezpieczeniowy nie ma prawa do emerytury z ZUS. Kwestia zaś prawidłowości wyliczenia emerytury rolniczej nie może podlegać ocenie w niniejszym postępowaniu. Kwestia ta nie jest bowiem objęta zakresem zaskarżonej decyzji. Nie istnieją także jakiegokolwiek normy prawne pozwalające na wypłatę rekompensat z takiego właśnie tytułu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Łodzi, w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawcy jako bezzasadne.

J.L.